

Joan Obrador

"Hay que darle altura de capítulo y aparte de Obra Maestra".

A.F. Santos (*El País*).

"No es una película, es un milagro".

S. Sánchez (*Fotogramas*).

"Los espectadores de 4 a 100 años, siendo estrictos, disfrutarán como auténticos enanos".

F.M. Bellón (*Guía del Ocio*).

"Una demostración suprema de genio e inventiva".

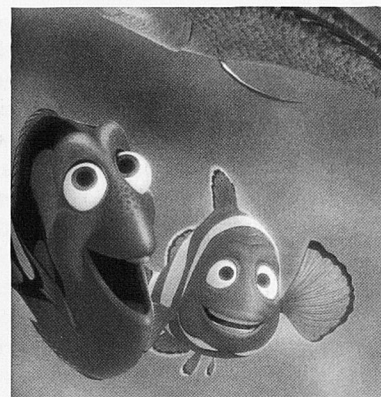
F. Fernández (*Dirigido Por*).

Després d'aquests antecedents, tal vegada, la meua posterior anàlisi d'aquest film, que molt possiblement és insignificant davant de la imponent fàbrica mundial de somnis, és un error i el comportament dels meus fills en contemplar la darrera "obra mestra", fruit de la col·laboració entre Disney Pictures i Pixar Studios, va ser anòmal. La petita es va adormir (té dos anys i mig i és una fan absoluta de Golum), la mitjana no va somriure ni una vegada durant la projecció (de fet, cosa inaudita per a una producció Disney, el públic va romandre en complet silenci durant les dues hores) i, en sortir del cinema, el meu fill gran no va mostrar ni el més mínim interès per la pel·lícula que acabava

de veure. I no penseu que n'Àlvar sigui un nin especial: va fruir amb les dues darreres produccions de la Disney que ha vist (*Simba* i *Pirates*) i roman expectant davant de les imminents estrenes dels últims capítols dels *Senyors dels Anells* i de *Harry Potter*.

És clar, es podria dir, els nins no podem arribar a copsar l'autèntica vàlua de la darrera creació de John Lasseter, aquesta vegada dirigida per Andrew Stanton. La meravellosa recreació dels diferents fons marins; el colorit de matisos inabastables dels esculls de coral; l'imponent abisme de les falles oceàniques; el contrast entre el fons marí sota el pleniluni i quan el sol ha arribat al seu zenit; i tots els éssers marins que és capaç de recrear la imponent imaginació cibernètica de la Pixar Studios. Ara bé, Stanton ha comès el pecat original que tot creador cinematogràfic té l'obligació de defugir: elaborar la seva història segons les exigències de la nova tecnologia; quan el que s'ha de fer és construir una bona història i, a continuació, emprar la darrera tecnologia per posar-la en pràctica. Segur que, en primer lloc, es va plantejar el repte —ser capaç de reconstruir el medi marí sense fer una fotografia, sense fer cap dibuix, només amb l'ajuda de la tecnologia digital— i, amb posterioritat, els guionistes varen fer la seva tasca. Per això, el resultat no podia ser un altre: una història ensopida, incomprendible per als nins, que més que divertir-los, els espanta; i que resulta estranya per als pares aliens a la cultura americana.

De fet, *Buscando a Nemo* no és una pel·lícula per a nins; perquè el protagonista no és Nemo, sinó son pare, *Merlin*, un peix pallaso que no té ni la capacitat de fer riure. Stanton, dins el seu oceà artificial,

sembla haver volgut reflexionar sobre les difícils relacions pares-fills dins les grans ciutats. Però el resultat no és més que una falsa pel·lícula amb un ritme frenètic, que atreix més que diverteix els infants, que consisteix en una constant fugida cap endavant de la mà d'un pare histèric i una acompanyant blava de personalitat esquizoide i que pateix una absurda malaltia de pèrdua de memòria a curt termini. Per altra banda, aquest film conté detalls incomprendibles: per exemple, l'absurda teràpia de grup que formen els taurons de l'escull coral·lí per tal de deixar de menjar peix. Què volen representar? Per acabar-ho d'arrodonir, no és menys important el fet que l'única nena que apareix a *Buscando a Nemo* recorda perillosament el nin dolent de *Toys Story*, Sit, aquell que l'únic que pretenia amb les seves joguines era ferir-les i provocar-los tot el mal que fossin capaços de suportar. Ara record que a *Monstruos S.A.*, Pixar Studios ens va dibuixar un món en què eren els nins petits els que feien por als monstres. Em demano, si aquesta productora ha arribat a la conclusió que els nins són éssers realment perversos, ¿per quina raó encara dirigeix els seus productes cap al mercat infantil? Però aquí no acaba la meua perplexitat de pare/crític-cinematogràfic.

Si, com crec que acabo de demostrar, *Buscando a Nemo* és una pel·lícula dolenta, adreçada falsament als nins i nines, ¿com és possible que les revistes més importants del nostre país dedicades al cinema, al costat del diari de més difusió, li dediquin lloances inversemblants? ¿Podria succeir que les productores nord-americanes arribin a l'extrem de controlar els nostres creadors d'opinió? ■

